

- Нека забравим случката, княже. Нали оставаме пак добри приятели? - и протегна десница.

Иваница подаде своята без омраза.

С пълн шум и оживени ръкомахания огромната навалица изпълваше четиридесетте редици скамейки, които обикаляха Хиподрома.

Но преди да се изкачат към мястото си, Теофил поиска да покаже на Иваница всички забележителности, които се намираха в него. Безценни произведения на изкуството, събрани от Египет, Елада и Рим, красяха мраморните пиедестали, които се издигаха по средата на ширната арена. Там беше Римската вълчица, с Ромул увиснал на същите ѝ, чудовището Сцила и египетския свинкс, чудни невиджани животни от бронз: слон, крокодил, хипопотам, един жив мълч се бореше в жестока битка с някакъв грамаден лъв, изваянието на победите разперваше чистите си криле от бял мрамор, Херкулес изтягаше спокойно едрите си мускули. Особено дълго останаха пред изваянието на орела и змията. Тъй майсторски бе отбелязал ваятелят в камъка гърчавата се болка на отелечената змия и гордостта на птицата. Върху широко разтворените криле на орела изкусен механик бе изписал черти, които от изгрев до залез слънце показваха часовете на деня.

Изваянието на трите египетски животни: аспис, базилик и крокодил, вкопчени в жестока смъртна борба, изпълни Иваница с отвръщение и ужас. Но затова пак толкова по-неземно хубава му се стори Елена Троянска. Като жива го гледаше божествената красавица с мраморните си очи. Златна диадема с безценни камъни стягаше косите, които стигаха чак до малките ѝ крака. Омайна удивка цъфтеше по чистата линия на устните ѝ.

Можеше ли човек да сътвори толкова красота и съвършенство? Колко велик и от бога дарен ще е бил майсторът, чийто ръце са ваяли тая статуя... И този човек не е познавал спасението на кръс-